

Пластична анатомія звертає головну увагу на статику і динаміку зовнішніх форм тіла, а внутрішню будову розглядає переважно для того, щоб зрозуміти виразність зовнішніх форм тіла людини. Вивчаючи їх, лікар може судити про зміни фізичного і психічного стану хворого. Пластична анатомія має велике прикладне значення для образотворчого мистецтва – живопису, графіки, скульптури, мистецтва кіно і театру. Пластична анатомія представляє великий інтерес і для лікаря, який, спостерігаючи зміни зовнішніх форм тіла, судить про зміни будови тіла здорової і хворої людини.

Вікова анатомія ставить за мету вивчити анатомічні особливості організму у віковому аспекті. *Типова анатомія* вивчає співвідношення між зовнішніми формами тіла і його внутрішньою будовою. *Проекційна анатомія* вивчає проєкцію органів на поверхню тіла людини.

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що враховуючи вимоги часу, стрімкий розвиток сучасних технологій, перед анатомічною наукою відкрилися нові горизонти розвитку та становлення: анатомія відкрила нові методи досліджень, глибоко проникла в морфологічну організацію людського тіла, постійно накопичує нові факти та закономірності, цим самим підтверджуючи свою важливу роль в системі природничих наук, теоретичних основ медицини.

Список використаних джерел:

1. Свінцицька Н.Л. Вплив наукових досліджень викладача на формування сучасного лікаря / Основні напрямки удосконалення підготовки медичних кадрів у сучасних умовах: Навчально-наукова конференція з міжнародною участю 26 березня 2015 р. м. Полтава. – Полтава, 2015. – С. 213–214.
2. Свінцицька Н.Л. Деякі питання оптимізації навчального процесу з дисципліни «Анатомія людини» / Н.Л. Свінцицька, А.Л. Каценко, В.В. Литовка / Методика навчання природничих дисциплін у середній та вищій школі (XXVI Каришинські читання): матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Полтава, 30-31 травня 2019 р. – Полтава, 2019. – С. 279–280.
3. Шерстюк О.А. Изучение трехмерной организации паренхиматозных и полых органов человека при помощи инъекционно-коррозионного метода / О.А. Шерстюк, Я.А. Тарасенко, Т.Ф. Дейнега [и др.] // Світ медицини та біології. – 2012. – №2. – С.205–209.
4. Шерстюк О.О. Стереоморфология: история и перспективы ее развития для теории и практики медицины / О.О. Шерстюк, Н.Л. Свинцицкая, Р.Л. Устенко [и др.] // Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник Української медичної стоматологічної академії. – 2020. – Т. 20, вип. 1 (69). – С. 186–192.

ВЗАЄМОДІЯ СТЕЙКХОЛДЕРІВ ТА ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПРИ ПІДГОТОВЦІ МЕНЕДЖЕРІВ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Большая О.В.
(Полтава, Україна)

Взаємодія стейкхолдерів із закладами вищої освіти є невід'ємною складовою системи забезпечення якісної підготовки сучасних менеджерів освітнього кластеру. Налагодження взаємодії ринку праці та ринку освітніх послуг виступає гарантією сталого економічного розвитку держави.

Стейхолдери (англ. Stakeholders) – зацікавлені сторони, фізичні та юридичні особи, які мають легітимний інтерес у діяльності організації, тобто певною мірою залежать від неї або можуть впливати на її діяльність. Іноді їх називають групами інтересів або групами впливу. Основна мета стейкхолдерів (груп впливу) полягає у координації діяльності здобувачів вищої освіти, адміністрації та зацікавлених сторін, а також співробітників відділу внутрішнього забезпечення якості вищої освіти та інших структурних підрозділів для сконцентрованої роботи, направленої на удосконалення та покращення якості підготовки майбутніх фахівців, позитивну динаміку зростання показників якості вищої освіти і, як результат, висока конкурентоспроможність на ринку праці [1].

Стейкхолдери поділяються на зовнішніх та внутрішніх. До зовнішніх належить держава, що визначає пріоритетні напрямки розвитку освіти і соціуму в цілому; планує стратегію розвитку його людських ресурсів та галузей національного господарства; здійснює нормативно-правове регулювання діяльності закладу вищої освіти; через розподіл державного замовлення на підготовку кадрів здійснює основне замовлення на підготовку фахівців вищої освіти; центральні та регіональні органи державної влади і органи місцевого самоврядування; роботодавці, які зацікавлені в компетентних працівниках; абітурієнти та їхні батьки, які перебувають на стадії вибору закладу вищої освіти, споживачі освітніх послуг, випускники закладу вищої освіти; інвестори, що зацікавлені у розвитку наукових досліджень та інноваційних технологій; організації-партнери в реалізації державних і міжнародних програм із розвитку освіти і соціуму; освітні установи різних типів, видів та рівнів акредитації, що розташовані у відповідному регіоні; кадрові агенції. Внутрішні стейкхолдери: різні категорії осіб, що отримують освіту (студенти) та їх батьки; науково-педагогічні працівники, навчально-допоміжний і адміністративно-управлінський апарат [2].

Для подальшого позитивного реформування освіти України необхідно створювати можливості для навчання та розвитку новітніх управлінців з прогресивними ідеями та мисленням. Керівник нової української школи має фахово вирішувати проблеми та завдання, що виникають в процесі роботи, володіє гнучким та креативним мисленням, має хист до ефективного менеджменту, має прагнення сформувати сприятливе освітнє середовище на базі успішної управлінської діяльності з дотриманням високих стандартів якості освіти.

Сучасний управлінець зобов'язаний володіти такими професійними компетентностями: вміння обирати та використовувати концепції, методи та інструментарій освітнього менеджменту, в тому числі у відповідності до визначених цілей та міжнародних стандартів; встановлювати цінності, бачення, місію, цілі та критерії, за якими заклад освіти визначає подальші напрями розвитку, розробляти і реалізовувати відповідні стратегії та плани; здатність до саморозвитку, навчання впродовж життя та ефективного самоменеджменту; здатність до ефективного використання та розвитку ресурсів освітньої організації; створювати та організовувати ефективні педагогічні комунікації в процесі управління; формувати лідерські якості та демонструвати їх в процесі управління педагогічним колективом; розробляти проекти, управляти ними, виявляти ініціативу та підприємливість; використовувати технології роботи з

персоналом; аналізувати й структурувати проблеми закладу освіти, приймати ефективні управлінські рішення та забезпечувати їх реалізацію; здатність до управління освітньою організацією та її розвитком [3].

Роботодавці зацікавлені у підвищенні якості вищої освіти, оскільки вона впливає на якість знань та компетентностей студентів. Залучення стейкхолдерів до процесу забезпечення якості освіти є важливим елементом подальшого інтелектуального розвитку та матеріального зростання випускників – майбутніх менеджерів так і освітньої галузі в цілому.

Процес управління закладами освіти на основі концепції стейкхолдерів, передбачає реалізацію таких управлінських функцій: планування, організацію, мотивацію, координацію і контроль ресурсів, які використовують для роботи зі стратегіями стейкхолдерів [4].

Створення партнерських відносин зі стейкхолдерами має стати основним, першочерговим завданням для закладів освіти. Побудова довгострокових відносин є запорукою ефективного та стабільного зростання. При підготовці менеджерів освіти заклади вищої освіти зобов'язані орієнтуватися у своїй діяльності на швидкозмінні інтереси та вимоги стейкхолдерів. Цей процес вимагає швидкого реагування, постійного моніторингу ситуації на ринку праці та адаптації до їх потреб.

Список використаних джерел:

1. Положення про стейкхолдерів. URL: <https://www.medkol.cv.ua> (дата звернення 11.04.2021)
2. Освіта в Україні: базові індикатори. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/pova-ukrainska-shkola> (дата звернення 12.04.2021)
3. Швардак М. Контент-аналіз освітніх програм підготовки майбутніх керівників закладів освіти. URL: <https://www.researchgate.net/profile/Marianna-Shvardak> (дата звернення 14.04.2021)
4. Піскурська Г. Стейкхолдерський підхід у забезпеченні якості вищої освіти. URL: <http://pedagogy.donntu.edu.ua/1-24-2019/piskurska-h-v-stejkkholderskyj-pidkhid> (дата звернення 15.04.2021)

ВИКОРИСТАННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ РОДУ *CHAENOMELES* L. У НАУКОВО-ДОСЛІДНІЙ РОБОТІ УЧНІВ ТА СТУДЕНТІВ

Бородай Є.С., Хромих Н.О., Лихолат Ю.В., Сопіна Д.Д.
(Дніпро, Україна)

Процес організації науково-дослідної роботи в школі є головним засобом для якісної підготовки учнів в умовах стрімкого розвитку біологічних наук та змін в структурі навчальних програм. Важливою характеристикою розвитку сучасної системи освіти є виховання учнів, здатних застосовувати в навчальній діяльності новітні досягнення наукового прогресу [1, 2]. Отже, науково-дослідна робота є необхідною складовою навчального процесу, яка сприяє формуванню здібностей до проведення експериментів, наукового обґрунтування результатів, залученню до самостійної дослідної роботи.

Сьогодні ботанічний сад ДНУ імені Олеся Гончара є навчальною лабораторією для студентів біолого-екологічного факультету, а також для